

O, adevăr sublim...

Mihai Eminescu

O, adevăr sublim – o, tinichea și paie!
O, poezie mândră – o, buiguit nerod!
Istorie spirată – minciună și bătaie,
Amor ceresc și dulce – a mocoșilor plod.

O, om, oglind-a lumii cu capul șui și sec,
Cu creierul ca ceața, cu coaste de berbec,
Stăpân pe-a ta gândire – cum ești p-instinct stăpân –
Se vede când femeia golește al ei sân.

Când poala și-o ardică, de pulpa-i vezi, stăpâne,
Tu nu surâzi cu râsul cel lacom și murdar,
Tu nu ești ca un taur și nu ești ca un câne,
Ce umil dă din coadă cățelei lui cu har.

Nu ești gelos – ferit-a... cucoșii doar și vierii
Au numai obiceiul de-a se lupta-n duel.
Tu nu ai patimi scumpe și lacrima muierii
Nu mișcă al tău suflet, nu-ntunecă defel.

Ești bun cu ai tăi semeni, nu c-alte animale.
Tu îi iubești atâta încât îi strângi de gât...
Și-i faci s-admire geniul – sunarea unei oale –
Și limba ta de flăcări și plină de urât.

Istoria omenirii cu regi de poezie,
Cu regii de războaie e ca și un poem;
Dar totuși rog divina ca depărcior rămâie
De corpul meu nevrednic – nu-mi vine la cherem.

Cugetători ai lumii! o, împutiți eterul
Cu sisteme înalte, puneți-l în sertar.
O ladă este lumea cu vechi buclucuri – ceriul
De stele și comedii vă este un hambar.

Preoți cu crucea-n frunte, vistiernici de mistere,
Voi sunteți sarea lumii, formați inima ei.
E rău numai că ziua stați pe mâncat și bere
Și seara pe minciuni și noaptea pe femei.

O, drăngăniți pe gânduri voi, muzici; voi, sculptor,
Îmi pipăiți cu mâna un corp tremurător;
Și, voi, artiști dramaticei, strâmbați-vă la lună,

Pictori, eternitatea v-așteaptă c-o cunună.

Tu, timp, nu poți cununa în degete s-o sfarmi,
Căci zugrăvir-atâta de bine saci de viermi.
O, regi, ce puși pe tronuri de Dumnezeu sunteți,
Să plătiți balerine și țiitori s-aveți,

O, diplomați cu graiul politicos și sec,
Lumea cea pingelită o duceți de urechi.
Îmi place axioma cel tacit, ființe spurcate:
Popoarele există spre a fi înșelate.